

eller ikke hans Meningsfælle, stod Biskoppen ingenlunde frit. Jeg har, som jeg har haft Lejlighed til at bemærke en Gang i Dag, et noget andet Syn paa Biskoppens Gerning, og jeg har noget større Tiltro til, at hans Ansvarsfølelse vil hjælpe ham til at se uhildet, selv hvor han møder Mænd, som er af en anden Støbning end han selv.

Den ærede konservative Ordfører kunde ikke lide, at der blev talt om Kirkeskattens Stigen, og jeg er ganske enig med ham i, at dette, at vi overhovedet har en Kirkeskat til at give et Supplement til Hjælp til Præstelønningerne, hænger sammen med Love, der tidligere er vedtaget i den danske Rigsdag, og som er kommet til at gaa de til Folkekirken henlagte Midler for nær, og jeg kan sammen med det ærede Medlem meget beklage, at dette er sket. Men naar det nu en Gang er sket, og den danske Rigsdag og Folket gennem dets Lovgivningsmagt bærer Ansvaret derfor, er det vist ganske nødvendigt at tage den Konsekvens, at naar man ikke længer har de tilstrækkelige Midler, maa man skaffe dem og skaffe dem f. Eks. gennem en saadan Kirkeskat og bære denne Skats mulige Byrder. Jeg ser rigtignok saaledes paa det, at jeg i det Stykke kan dele noget af den Bekymring, som den ærede radikale Ordfører udtalte med Hensyn til Kirkeskattens Stigning. Jeg anser det ikke for utænkeligt, at den Konsekvens vil indtræde, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at en og anden vil udmelde sig af Folkekirken, fordi Kirkeskatten tynger ham. Der vil her blive en Prøve paa, hvor megen Værdi vedkommende Skatteyder sætter i at være Medlem af denne folkekirkelige Institution, og om han sætter saa megen Pris derpaa, at han vil udrede, hvad det koster. Men det skal ikke bebrejdes nogen uden maaske netop det danske Folk selv, som ved sin Lovgivning har truffet de Bestemmelser, jeg nævnte, at der er en saadan Kirkeskat, og jeg vil tro, at dersom det, at den er stor, medfører, at Mennesker i større Tal melder sig ud af Folkekirken, saa vil det maaske være et Udtryk for, at Folkekirken skulde lægges om og dens Dage ikke skulde være saa længe. Det kunde godt tænkes, at det ikke er saa forfærdelig længe, Folkekirkens Dage skal blive. Personlig er jeg en Ven af Folkekirken og dens Arbejde og har den største Tiltro til, hvad den med al sin Skrøbelighed betyder for det danske Folk. Jeg tror at have nogen Erfaring om, at ogsaa det danske Folk har en

ret betydelig Kærlighed til den danske Folkekirke, og at de Udtryk, der somme Tider er faldet i Diskussioner om, at man betragter Folkekirken, der paa ingen Maade er eet med den danske Menighed, som noget i Retning af en gammel Moder, som man holder af og nødig skilles fra, passer i mange Henseender. Det sætter jeg Pris paa, fordi jeg mener, at Folkekirken har for den danske kristelige Menighed en meget betydelig Værdi, og at den endnu burde opretholdes i lang Tid for det kirkelige Arbejdes Skyld.

Den ærede Ordfører for Venstre har allerede svaret noget paa det, som den ærede socialdemokratiske Ordfører berørte, Spørgsmaalet om Hensynet til de akademisk uddannede, der nævnes i Lovforslagets § 2, 1ste Stykke. Jeg kan paa ingen Maade godkende de Synspunkter, som den ærede socialdemokratiske Ordfører fremførte. Det, som jeg gjorde mig til Talsmand for, er den ganske enfoldige, og jeg synes ret uimodsigelige Ting, at det har en vis Betydning for en Præst i hans Gerning at have en vis Kundskabsballast, og det kan da ikke nægtes — det vil det ærede Medlem neppe heller bestride —, at man har en vis Kundskabsballast, naar man har gennemgaaet et Universitetsstudium. Og naar jeg stillede mig forhandlingsvillig — andet mener jeg ikke, jeg har sagt — overfor den ærede konservative Ordfører med Hensyn til Tanken om at flytte disse akademisk uddannede Mænd op i § 1, hænger det sammen med, at jeg tillægger den akademiske Uddannelse en Værdi, hvilket jeg paa flere Maader har faaet Lejlighed til at udtrykke. Dermed skal naturligvis ikke i og for sig være udtalt noget om disse Menneskers aandelige Stilling til Kirken. Den ærede socialdemokratiske Ordfører siger, at man kan ikke drøfte den Sag her, det skjuler sig for Menneskers Øjne. Det er ganske sikkert og uimodsigeligt. Men naar man har ofret Aar af sit Liv paa at skaffe sig en Uddannelse og baaret de Afsavn, det kræver at gøre det, og naar man maaske derved har Mulighed for at vinde et godt og rimeligt Udkomme i en anden Livsstilling og derefter alligevel begærer Adgang til Præstegerningen med dens Vanskeligheder og noget vanskelige Lønningsvilkkaar, ligger der deri nogen Antydning af, at den skjulte Betingelse maaske er til Stede. Jeg tror, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at det er ikke usandsynligt, at den er det. Dersom denne skjulte, vigtige Betingelse er til Stede, er den Omstændighed,